

KATE FROST

*Kouzlo
islandské
noci*

KAZDA

KATE FROST

*Kouzlo
islandské
noci*

KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.

Datum poslední aktualizace: říjen 2025

ISBN: 978-80-7670-279-0

Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.

Nové sady 2, 602 00, Brno

www.knihykazda.cz

info@knihykazda.cz

tel.: +420 725 565 486

Původní název: One Winter's Night

Copyright © 2023 Kate Frost

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.

Translation rights arranged through The Agency srl of Vicki Satlow.

České vydání © 2025 Nakladatelství KAZDA, s.r.o.

1. vydání

Překlad: Martin Richter

Jazyková úprava: Boleslav Ryljak

Korektura: Monika Pavlíková

Sazba: Jindřich Hoch

Návrh obálky: Pavel Ševčík

Tisk a vazba: TNM Print, s.r.o., Nové Město

ISBN: 978-80-7670-201-1

Tento titul je ve výhradní distribuci Euromedia Group, a.s.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

Pro mou rodinu, minulou i současnou.
S láskou xx

kapitola 1

Molly měla pocit, že ji při každém kroku provází šepot minulosti. Dům, ve kterém vyrostla, jí připadal povědomý a zároveň podivně cizí. To, co kdysi bývalo domovem její rodiny, se během posledního roku změnilo – věci rodičů už dávno někdo odnesl, nábytek zmizel, a tak po místnostech zůstaly jen holé stěny a prázdné kouty. Doprovázely ji pouze vlastní myšlenky, ozvěna jejích kroků na kamenné podlaze a vítr, který občas zachvěl jednoduchými okenními skly.

Vzpomínky přicházely samy od sebe. V obývacím pokoji pohladila chladný kámen krbu a v představách viděla, jak v něm hoří oheň a sálá z něj hřejivé teplo. Vybavila si časy, kdy nad krbem visely vánoční punčochy a dům naplňoval dětský smích jejího synovce Finna a neteře Aldy. Teď do místnosti sice dopadalo zimní slunce, ale jeho světlo bylo příliš slabé na to, aby rozehnalo chlad. Když došla doprostřed jídelny, zachvěla se. Podlaha z hrubého kamene se náhle zdála syrově odhalená, bez stolu, kolem něhož kdysi usedala celá rodina. Právě tady se odjakživa slavily narozeniny i výročí, tady kdysi přetékala místnost smíchem. Ten zvuk tu však už dlouho chyběl. Bez ohně v krbu a s prázdnými háčky po obrazech na zdech, působilo všechno opuštěně a smutně.

Posadila se na lavici u okna a pohlédla ven. Mezerami v rámech pronikal studený vzduch, tráva i keře byly posypány jinovatkou. Právě tam venku se kdysi konala zahradní slavnost na rozloučenou s její sestrou Claudií, před odjezdem na Island. Byl nádherný zářijový den, teplý a jasný. Stan s bílým plátnem se leskl na slunci a pod ním se podávaly jednohubky a sklenky vína. Tehdy nikdo netušil, jak rychle uteče pětadvacet let. Od té doby se změnilo tolik věcí – dům i rodina. Záhony, které bývaly pečlivě udržované, teď zarůstaly ostružiním, jež se pletlo mezi kalifornské šeríky. Její máma by z toho byla zoufalá. Dokud jí zdraví sloužilo, pracovala na zahradě každý den – v létě se slaměným kloboukem a bosýma nohama, v zimě s pletenou čepicí a starou prošivanou vestou Burberry. Všechno bylo tehdy upravené, čisté a pod kontrolou, stejně jako uvnitř domu. Byla pyšná na svou domácnost a věnovala jí nesmírnou péči. A i když velký památkově chráněný dům mohl působit stroze a chladně, v jejích rukou se proměnil v útulný, vřelý domov, kam se každý rád vracel.

Molly se ze všech sil snažila odhánět smutné vzpomínky, ale v tomhle domě jim neměla kam uniknout. Na dnešek se připravovala celé měsíce. Toužila už jen uzavřít pozůstalost a zbavit se stresu spojeného s nekonečným papírováním – se závětí, s prodejem domu, dědickou daní i všemi formálními kroky, které se vlekly skoro rok. Celý rok se točila v kruhu mezi vyřizováním pozůstalosti, čtením smluv, probíráním věcí po rodičích, videohovory se sestrou na Islandu a rozhodováním, co si ponechat, co vyhodit, a co darovat. Do svého řadového městského domu v Cheltenhamu, kde žila s Howardem, si mohla odvézt jen málo. A Howardova reakce pokaždé, když přivezla kufr auta plný věcí, byla výmluvná – jen tiché protočení očí. Většina skončila na půdě, vedle krabic určených Claudi, která si je ještě musela nechat poslat přes moře. Vysvlékat Ashford House ze všeho, co z něj dělalo domov, bylo vyčerpávající.

I kdyby si mohla dovolit tady bydlet, nebylo by to místo, kde by dokázala žít. Příliš mnoho vzpomínek, příliš mnoho prázdných pokojů. A Howard by s tím stejně nikdy nesouhlasil – miloval moderní interiéry, čisté linie a jednoduchost. V jejich georgiánském domku v Cheltenhamu našli alespoň nějaký kompromis: on se těšil z moderního stylu, ona se radovala z dobových detailů, které přežily rekonstrukci. Ale Ashford House? Ten by nikdy nefungoval. Molly se nutně potřebovala rozloučit s minulostí, i když v hloubi duše cítila pravý opak. Poslední roky byly plné změn a zvrátů, a ona měla pocit, jako by od jedné krize běžela rovnou k další. Toužila po chvíli klidu, po zastavení času, aby si mohla srovnat emoce. Jenže život jí nic

takového nedopřával. Vždy, když se ocitla na dně, objevilo se něco, co ji srazilo ještě níž.

Otřásla se a přitáhla si svůj tmavě zelený kabát blíže k tělu. Z úst jí stoupaly obláčky páry, protože v domě už dávno nikdo netopil. Potřebovala se zahřát, a tak vstala a zamířila ven z místnosti. Ještě jednou projde všechny pokoje a pak odejde. Bylo načase nechat být minulost minulostí. Brzy se sem nastěhuje nová rodina, vytvoří si tu vlastní příběhy, vdechne místu nový život. Je to jen dům, přesvědčovala sama sebe, a ne domov. Už ne. A přesto cítila, jak se jí kolem srdce stahuje oprátka smutku. Toužila se držet toho, co milovala, toho, co jí připomínalo šťastnější časy, přestože poslední dva roky byly protkané bolestí. Nejhorší ze všeho nesla právě tu konečnost. Být tady ji totiž nutilo čelit pravdě – přišla o rodiče. A přitom jediným způsobem, jak to až doposud zvládala, bylo snažit se na to příliš nemyslet.

Molly vystoupala po schodech a nakoukla do vlhké koupelny. Uvědomila si, že ať je loučení jakkoli těžké, nemůže se večně upínat na minulost. Vzpomínky na rodiče tu s ní zůstanou navždy – ale něco v ní přesto bolelo, když si uvědomila, že jejich domov už jim nepatří. Claudia by nad tím nejspíše jen mávla rukou, a řekla jí, aby se sebrala. Jenže Claudia tu nebyla. A nebyla to ona, kdo tím vším musel den za dnem procházet.

Ticho prázdného domu najednou přerušil ostrý tón vyzvánění. Molly nadskočila. Claudia. Jako by sestra tušila, že na ni právě myslí. Potlačila povzdech, postrčila dveře do svého starého pokoje a přijala hovor.

„Ahoj, Claudie.“

„Ahoj. Jsi tam?“

„Ano. Ještě se tu procházím. Naposledy.“

Molly odhrnula závěs a zadívala se ven. Přes zamžené sklo se rýsovala zahrada, s jejímž výhledem vyrůstala. Na okamžik zahlédla svůj odraz: dlouhé kaštanové vlasy, teď vyžehlené, a přitom kdysi nezkrotně vlnité. Jemné rysy, bledá pleť a ten dětský knoflíkový nosík – dřív roztomilý – působily v šedém světle domu unaveně a vyčerpaně. Její bezstarostnost, kdysi tak vlastní, se během dospívání kdesi vytratila. A Molly se ptala, zda se ještě někdy vrátí.

„Mrzí mě, že tam nejsem,“ ozvala se Claudia tiše. „Aspoň že máš s sebou Howarda.“

Molly přejela pohledem po svém pokoji. Holá podlaha, prázdné stěny, ticho, které zdůrazňovalo každé zavržení domu. Mlčela.

„On tam není, že ne?“ pokračovala Claudia.

„Musel pracovat.“

„No samozřejmě.“

Ten tón. Molly ho znala – pokaždé stejný, když došla řeč na Howarda. Dokázal ji spolehlivě popíchnout.

„Ne každý si může brát volno, kdy se mu zachce,“ odsekla. Přejela prsty po římse krbu, v němž nikdy nehořel oheň. Když byla malá, seděli tam plyšáci, později blikající světýlka. „Já jsem zvyklá zvládat věci sama.“

Pokud se Claudia urazí, budiž.

„No, za chvíli už budeš u nás,“ změnila téma. „Konečně strávíš trochu času s rodinou.“

Molly se sevřelo hrdlo. Obě věděly, co tím Claudia myslí – jejich rodina se během jediného roku změnila k nepoznání. Ztratily oba rodiče. A Molly na to v tuhle chvíli neměla sílu ani pomyslet.

Prodej rodinného domu byl poslední tečkou za minulostí. Těšila se, až bude hotovo, a přesto věděla, že část jejího srdce se Ashford House nikdy nevzdá. Vždycky si v sobě ponese vzpomínky, které se do ní otiskly.

„Nemůžeme se vás dočkat,“ ozvala se Claudia vesele. „Děti se dokonce těší na Vánoce, poprvé po dlouhé době. Dokonce i Finn – a ten už ze všech těch vánočních hloupostí dávno vyrostl.“ Tiše se zasmála. „Myslím, že nás poslední roky naučily, víc si vážit toho, co je opravdu důležité. A být spolu je na prvním místě.“

„Já se na vás taky moc těším,“ řekla Molly a vyšla ven na schodiště. I když ji sestra nemohla vidět, rozhodla rukama, jako by jí chtěla vysvětlit, jak moc je ze všeho už unavená. „Ten prodej byl nekonečný. Nečekala jsem, že to budu řešit ještě v prosinci.“ Polkla slzy při myšlence, že právě naposledy opustila svůj starý pokoj. Už patnáct let žila jinde – a přesto to bolelo.

„Jsi v pořádku, Moll?“ ozvala se Claudia tiše.

Ne.

„Ano,“ zalhala Molly a zhluboka se nadechla. „Soustředím se na osmnáctého. Na to, že vás uvidím.“

„To nám všem prospěje,“ souhlasila Claudia. „A ještě oslavíme tvoje narozeniny. Bude hezké mít se na co těšit.“

Molly jen souhlasně zamručela. Už mířila ke schodům, ale ještě se na okamžik zastavila. Podívala se zpátky do chodby, kterou šedé prosincové světlo zalévalo jen tlumeným jasnem. „Radši půjdu. Do poledne musím být pryč, než dorazí stěhováci. Jen jsem to tu chtěla ještě jednou projít.“

„Chápu,“ odpověděla Claudia. V jejím hlase se mihl náznak smutku, který Molly nedokázala rozluštit. „Uvidíme se za deset dní. To uteče jako voda.“

Rozloučily se. Molly si přitiskla telefon k hrudi a chvíli stála nehybně. Aspoň měla před sebou vidinu návštěvy Islandu, na kterou se mohla upnout. Jak se jí podaří naladit na sváteční náladu, proplout Vánocemi a získat chuť oslavit pětatřicáté narozeniny – to byla jiná věc. Ale věděla, že potřebuje vidět svou sestru, švagra, neteř a synovce, potřebuje se ponořit do jejich radosti a nechat se znovu strhnout kouzlem země, ohně a ledu.

Místo aby zamířila dolů, vykročila Molly chodbou k poslednímu pokoji na jejím konci. Ten jediný si nechávala naposled. Sama nevěděla proč – snad proto, že v sobě nesl nejvíc bolesti. A přesto cítila, že tam ještě musí vejít. Jednou naposledy.

Kdysi to byl pokoj pro hosty. Později se proměnil v útočiště její matky, když už pro ni nebylo bezpečné chodit po schodech. Molly se snažila, aby nepůsobil jako nemocniční oddělení – obklopila ho květinami, knihami a obrázky. Jenže postel s polohovacím rámem, zvedák i přenosná toaleta tu stejně vládly. A právě tady, v tomhle pokoji, se její matce zastavil dech. Tady se s ní Molly naposledy rozloučila.

Ted' už tu zůstaly jen holé stěny a ticho, v němž se ozývaly dozvuky těch nejsmutnějších okamžiků. Srdce jí pukalo. Sebrala odvahu, tiše zašeptala: „Sbohem,“ a pevně za sebou zavřela dveře – jako by tím dokázala uzavřít i kus svého života.

Pomalou sešla schody dolů, prošla kuchyní, kdysi tak plnou smíchu a vůně, a vyšla ven do zahrady, která si i teď, zarostlá a spící pod zimní peřinou, uchovávala své kouzlo. Molly očima přejížděla záhony, až spočinula na trsu fialového vřesu, tvrdohlavě kvetoucího i v mrazu. Utrhla si hrst sníteku a zhluboka se nadechla ostrého studeného vzduchu.

S vřesem přitisknutým k hrudi se vrátila dovnitř. Oči jí zamlžily slzy, když naposledy procházela prázdnými místnostmi. Každá z nich působila jako ozvěna – holá, osiřelá, připomínající její vlastní pocit prázdnoty. A v hlavě jí probleskla krutá otázka, zda ještě někdy dokáže být opravdu šťastná.

Nakonec zatlačila do těžkých dubových dveří a vyšla ven. Pak už je jen tiše zavřela – tentokrát už doopravdy naposledy.

kapitola 2

Molly stékaly po tváři slzy, když projížděla pohádkově malebnou cotswoldskou vesnicí, kterou znala od dětství. Ani vánoční stromky zářící v oknech kamenných domků jí nedokázaly zvednout náladu.

Na kraji vesnice se zvedal kostel tyčící se nad hřbitovem, kde byli pochovaní její rodiče. Bylo to tiché, pokojné a důstojné místo. Cotswoldský kámen, z něhož byl postaven, vrhal i v zimě zlatavý nádech mezi zeleň a hněd hřbitova. To místo v sobě neslo i radostné vzpomínky – před dvaadvaceti lety se tu za jarního slunce vdávala Claudia za Elvara a tehdy dvanáctiletá Molly si pyšně užívala roli družičky. Kostel znala v každém ročním období, dnes se jí ale krajina zdála obzvlášť ponurá. Položila na hrob snítku vřesu. Tolik by toho rodičům chtěla říct, ale hlas jí svíraly emoce a stejně by jim teď nejspíše nic říct nezvládla. Tiše stála, zatímco jí po studených tvářích volně stékaly slzy.

Navzdory bolesti v srdci jí čtyřicetiminutová cesta zpátky do Cheltenhamu dala čas, aby se trochu uklidnila. Byla to trasa, kterou znala až příliš dobře – když jejich matka onemocněla, jezdila po ní celé měsíce prakticky denně. O víkendech u ní často přespávala, zvlášť poté, co táta náhle zemřel na infarkt, jen čtyři měsíce po tom, co se dozvěděli o mamince a její nevyléčitelné nemoci. Molly si prudce otřela slzy. Věděla, že nesmí dál žít v zajetí minulosti, vracet se pořád dokola k tomu, co se stalo. Všechno směřovalo k dnešku. Rozloučení s rodinným domem bylo poslední tečkou. Dveře za minulostí se zavřely. Teď musí hledět dopředu.

Jejich georgiánský městský dům na listnaté ulici v Cheltenhamu byl úplně jiný než rozlehlé sídlo rodičů ze sedmnáctého století. A přesto – byl to domov. I když tu v poslední době trávila méně času, než by chtěla. Dům měl tři ložnice, dost prostoru pro rodinu. O budoucnosti spolu ale zatím nikdy nemluvili nahlas – ani o svatbě, ani o dětech. Howard ji zatím nepožádal o ruku a pro Molly to občas bylo jako vzdálený sen. Ale někdy si dovolila představovat, jak by mohli dál společně žít. Samotná koupě domu byla velkým závazkem. A oba měli napilno – Howard hlavně s prací, Molly poslední dva roky s prací i s péčí o rodiče a později s vlastním zármutkem.

Na rozdíl od prázdného, vyklizeného Ashford House působil jejich vlastní dům plný věcí – a přece v něm Molly vnímala jakousi neurčitou prázdnotu. Připsala to své náladě. S Howardem v práci a topením nastaveným na úsporný režim se v tmavé chodbě otřásla zimou. Potřebovala ten prostor nějak oživit, zaplnit ticho. Rozsvítila světla a pustila rádio. Domem se rozezněla Reova známá *Driving Home for Christmas*. Ironie veselého textu písně a její životní situace jí rozhodně neušla. Smutně si povzdechla.

Rozhlédla se okolo sebe. Výzdoba nikde. Jindy už měla v tuhle dobu dům dávno ozdobený – prosinec byl přece měsíc, kdy si dovolovala těšit se jako dítě. Teď bylo osmého a krabice s ozdobami pořád ležela na půdě.

Poslední dva roky se Vánoce nesly ve znamení ztrát. Loni slavili u Howardových rodičů. Po smrti vlastních rodičů a s Claudií daleko na Islandu, neviděla Molly důvod na tom něco měnit. Vydržela to – vypadala, že je v pořádku, až na to, že se pak v soukromí zhroutila. Vánoce předtím, v Ashford House, byly poslední s mámou a první bez táty. Ten náhlý infarkt je všechny ochromil. Molly se tehdy snažila nasadit statečnou tvář a dopřát rodině aspoň špetku radosti. Ale jejich dům už nepůsobil jako domov, a její máma, zdrcená ztrátou manžela i vlastního rychle postupujícího onemocnění, ztrácela sílu před očima.

Molly prudce zastavila proud myšlenek. Věděla, že poradkyně pro pozůstalé jí radila, aby si dovolila bolesti projít, aby ji procítila. Jenže dnes to nepomáhalo. Smutek přicházel ve vlnách, nečekaně a tvrdě, občas právě tehdy, když se cítila silná. Jako by jí v hlavě někdo posměšně šeptal: ne, nebude to tak snadné. Nemohla smutku dovolit, aby ji znovu stáhl dolů. Slíbila si, že

bude hledět dopředu, ne zpátky k událostem, které už změnit nedokáže.

Když se přinutila sníst alespoň sendvič a seděla s pocitem, že neví, co dál, uvědomila si, že vzít si volno na celý den možná nebyl nejlepší nápad. Potřebovala utéct ven, pročistit si hlavu a nechat neklid odeznít dřív, než se Howard vrátí domů.

Molly vyjela z Cheltenhamu směrem k lesům parku Lineover Wood. Zaparkovala, nazula si holínky a pustila se blátivou stezkou hlouběji do náruče stromů. Bledé zimní slunce se prodíralo cáry oblaků, a obloha za holými větvemi byla mdlá a studená. V místech, kam světlo nedosáhlo, křupaly pod nohama ojínné listy – uklidňující zvuk, který se mísil se vzdáleným hučením aut z A40.

Myšlenka na Island jí připadala jako záchranné lano. Něco normálního, co ji vytáhne z tíhy posledních měsíců. Doufala, že ji čeká dobrodružství a trochu radosti. Její sestra Claudia měla ruce plné práce s hosty v jejich chatě, kde bylo neustále třeba něco řešit, což byl pro její sestru svým způsobem únik z reality. Třeba se tam Molly podaří zapomenout na výčitky. Vždycky, když se v posledním roce pokusila někam vyrazit s přáteli, zármutek si našel cestu, tiše, ale neodbytně. Tentokrát by to mohlo být jiné. Muselo být.

Chladná procházka ji nakonec trochu uklidnila, třebaže chlad se jí dral až pod kůži a smutná nálada ji pořád neopustila. Když se vrátila k autu, pustila topení a chvíli jen seděla, zahleděná do zpětného zrcátka. Oči měla zarudlé, linky rozmazané a po tvářích se nesly černé stopy slz. Setřela je dlaní, nadechla se a vyrazila domů. Howard by měl být každou chvíli zpátky.

Ale nebyl. Nebylo to neobvyklé, pozdě chodíval poměrně často. Jenže když se po hodině konečně ozval, náladu jí to zrovna nezvedlo.

„Promiň, Moll, v práci to byl dneska blázinec. Museli jsme něco řešit a já neměl čas zavolat.“

Stačilo napsat, pomyslela si hořce.

„To je v pořádku,“ odpověděla tónem, který spíš než klid znamenal: už jsem si zvykla. „Už jsi na cestě domů?“

„No... kvůli tomu volám.“

Molly polkla povzdech, snažila se znít neutrálně, ale sama cítila, jak se jí do hlasu vkrádá zklamání. „Doufala jsem, že si objednáme něco k jídlu a pustíme film. Potřebovala bych na chvíli vypnout.“

„Promiň. Úplně jsem zapomněl, že jsem slíbil Darrenovi, že s ním skočím na pivo. Je na tom teď fakt bídě – ta jeho ex a tahanice o děti...“ odmlčel se. Molly měla pocit, že si v duchu opakuje, co právě řekl. Ano, i ostatní lidé prožívají své malé osobní tragédie. Ale proč zrovna dnes? Ze všech dnů?

„Hele,“ dodal nakonec, „zítra večer ti to vynahradím. Udělám nám rezervaci do toho francouzského bistra, kde to máš ráda. Nepřijdu pozdě, slibuju.“

Molly měla pocit, že se jí Howard schválně vyhýbá. Nahlas to ale neřekla. Poslední dobou stejně málokdy říkala, co si doopravdy myslí.

„Jsi v pořádku?“ ozval se jeho hlas.

Poprvé za celý večer se zeptal, jak se cítí.

„Jsem v pohodě,“ odpověděla rychle, skoro až ohrazeně. Jako by samotná jistota v hlase mohla udělat z její lži pravdu. „Jen jsem dnes trochu přecitlivělá, to je celé.“

Slabá slova. Ale víc říkat nechtěla, ne po telefonu. Po takovém dni toužila po klidu, ne po hádce. Lepší bylo nechat to být. Rozloučili se.

A přesto v sobě cítila prázdno. Toužila po společnosti, po obyčejném objetí, po hlase, který by jí řekl, že to nějak zvládne – i kdyby to nebyla pravda. V duchu si ale přiznala, že Howard venku nehledá ani tak oporu pro kamaráda, jako spíš únik od ní a od jejího smutku. V posledních letech to s ní měl těžké, to ano. Jejich vztah měl k lehkosti a radostem každodenního života daleko.

V hlavě jí znovu zazněla Claudiina poznámka o tom, že Howard tam dnes nešel s ní. Nepožádala ho, aby tam s ní šel – to je pravda. Tiše doufala, že na to přijde sám. Že pochopí, jak moc pro ni znamená, aby právě dnes stál při ní. V den, kdy se loučila s domem, který pro ni znamenal celý svět. Kdyby tam byl, věděla by, že mu na ní záleží. Že rozumí, jak těžké to pro ni všechno je. Jenomže Howard nepřišel. A pro Molly to bylo jen další osamocené bolestivé

rozloučení. Rychle ty myšlenky zarazila. Ne. Tahle cesta nikam nevede. Rozhodla se, že pro dnešek se slzami skončila.

Popadla telefon a chvíli projížděla nabídku v aplikaci na rozvoz jídla, ale chuť k jídlu ji záhy opustila. Kdyby jedli spolu, bylo by to jiné. Vaření bývalo jejím útočištěm, radostí i vášní, poslední dobou se ale proměnilo spíše v povinnost. Nakonec otevřela lednici a vytáhla misku se zbytky makarónů se sýrem.

Převlékla se do pyžama, zabalila do měkkého plédu a usadila se na pohovku. Myšlenky se jí stočily k Howardovi. Kdy naposledy spolu něco podnikli jen sami dva? Něco hezkého, romantického, bez povinností a bez přátel? Byla zvědavá, jestli Howard dodrží svůj zítřejší slib ohledně společné večeře. Kdy spolu vlastně naposledy spali? Molly svažila nos. Nemohla si vzpomenout. Hrozné. Vždycky se našla nějaká výmluva – a nebylo to jen kvůli tomu, že na to neměla náladu. Nedokázala si vybavit ani okamžik, kdy ji naposledy pořádně obejmul.

Všechno odsouvali. Její emoce, její zármutek, jejich vztah. Úplně všechno.

Dva týdny na Islandu, jen ona a Howard, daleko od reality a stresu. To bylo to, co potřebovali. Té myšlenky se držela celé měsíce. Claudia s tím nápadem přišla v létě, když přijela pomoci s tříděním domu, a Molly se toho okamžitě chytila. Představa, že by strávila další Vánoce doma, nebo u Howardových rodičů, zatímco její vlastní už nebyli, ji děsila. Tyhle Vánoce zkrátka musely být jiné. A ona byla odhodlaná, že budou.

Aby se naladila na sváteční atmosféru, pustila si Lásku nebeskou. Jenže místo úsměvu ji film rozplakal – u smutných scén i u těch šťastných. A přesto v něm našla skrytou zprávu: dát si znovu šanci na štěstí, nezapomenout na blízké. Po měsících, kdy všechnu energii věnovala rodičům a potom zvládání jejich ztráty, cítila, že je čas začít se věnovat zase sama sobě – slepit kousky svého srdce, a možná i svůj vztah s Howardem.

Když jí napsal, že je na cestě domů, rozhodla se, že na něj čekat nebude. Byla vyčerpaná – emočně i fyzicky. Už neměla sílu ani chuť s ním dnes mluvit. Dnešní den zvládla sama, jen s krátkým hovorem se sestrou. Ozvalo se jí pár přátel, které zajímalo, jak to celé zvládla, ale Molly jim většinou jen stručně opáčila: Jsem ráda, že je to za mnou. Nedokázala popsat, jak moc ji dnešek zasáhl, a tak se o to raději ani nepokoušela. Zítřek bude začátkem nové kapitoly jejího života.

Když si odličovala make-up a čistila zuby, představila si koupelnu svých rodičů – vybavila se jí ta stará vrzající podlaha, volně stojící vana, ledový vzduch proudící škvírami okna – a viděla tam novou rodinu, veselou a šťastnou, která postupně zaplní všechny místnosti smíchem a láskou. Pro ně to bude začátek. Pro Molly to byl konec.

Když Howard přišel domů, byla ještě vzhůru. Nešel však hned nahoru za ní. Přemýšlela, jestli se jí vyhybá stejně jako ona jemu. Rozhodla se, že bude raději dělat, že spí. Nakonec to ale nebylo nutné – za chvíli usnula doopravdy.

* * *

Ráno se ani nestihli pořádně vidět. Howard vstal dřív, vypařil se z bytu a Molly po něm našla ve dřezu jen studený hrnek od kávy. Tak dlouho se upínala k prodeji Ashford House, že nyní, když bylo konečně hotovo, si najednou připadala ztracená – jako člověk, který doběhne do cíle a zjistí, že neví, co má dělat dál. Práci personální manažerky ve velké firmě už znala nazpaměť a vykonávala ji téměř automaticky – hlavně proto, aby vůbec něčím zaplnila den.

Howard dodržel svůj slib a večer ji vzal na večeři. Molly měla tu restauraci ráda, byla tam už několikrát, avšak s ním jen jednou. Překvapilo ji, že si vzpomněl, jak moc se jí tam líbilo. Zároveň se cítila zvláště – být po tak dlouhé době venku jen sami dva. Když se kdysi potkali – přes společné přátele – pořád si měli co říct. Dokázali se nadchnout pro každou hloupost: kriminálky, živou komedii, paddleboarding. Bylo to lehké, přirozené. Teď mezi nimi stálo ticho, které nebylo snadné překlénout.

Objednali si víno, probrali jeho povýšení, její práci – témata, na kterých se nedalo nic pokazit. Do chvíle, než dorazil hlavní chod. Kuřecí ballotina, slávky na víně... a najednou nebylo o čem mluvit. Molly si uvědomila, jak moc vyšli ze cviku. Dřív je bavilo cestovat, vyrazit si někam jen

tak na víkend, zajít si na skleničku do víru nočního Londýna a smát se na celé kolo. V neděli se váleli v posteli, povídali si o všem a ničem zároveň, ona mu chystala brunch a zkoušela nové recepty. Teď přemýšlela, jestli není lepší tu rozpačitost prostě přiznat.

„Po tak dlouhé době nám nějaká dovolená prospěje,“ řekla nakonec, aby prolomila ticho. Bylo jasné, proč spolu dlouho necestovali – jejich cesty se pomalu rozcházely. Howard pořád někde lítal, služebky, rozlučky se svobodou, zatímco její svět se točil kolem rodičů a domu. Teď poprvé měla pocit, že by mohli myslet zase i na sebe.

„Momentálně nedokážu myslet dál než na zítřek,“ povzdechl si Howard, povolil kravatu a napíchl slávku. „V práci toho mám až nad hlavu.“

Molly se kousla do rtu. Sama to měla přesně naopak. Práce pro ni představovala spíše únik od reality, rozhodně ne smysl života. Už dávno odložila vlastní sny stranou. Teď se upínala jen k Vánocům a k Islandu. K něčemu, co jí připadalo opravdové, co by jí dodávalo energii.

Howard přes stůl natáhl ruku a položil ji na její. Pohlédla mu do očí – měl je hnědé, vždycky trochu zamyšlené, orámované tmavým obočím. Možná vycítil, že je rozhozená. „Na Vánoce se těším,“ řekl. „Jen toho musím do té doby hodně zvládnout.“

„Já vím, promiň,“ odpověděla tiše. Dívala se na jeho ruku, na upravené nehty, tmavé chloupky na prstech, zatímco shrnovala po talíři zbytky ballotiny. Nechtěla ukázat, jak moc ji mrzí jeho vlažnost. „Jen... pro mě je to poprvé po strašně dlouhé době, kdy se na něco fakt těším. Prodej domu mě úplně vyždímal a teď mám pocit, že se mi konečně ulevilo. Rozumíš?“

„Jo, chápu.“

Vážně?

„Posledních pár let bylo náročných,“ dodal po chvíli, „takže je přirozené, že se těšíš na svou rodinu.“

„Tak snad ti nebude vadit, když o tom budu pořád mluvit,“ pousmála se. Věděla, jak pro něj bylo těžké dotýkat se tématu jejích rodičů. Ale pokud by spolu nemohli mluvit ani o něčem tak radostném, jako je Island, tak o čem vlastně?

„Je zvláštní, že jsem tam nebyla skoro tři roky,“ povzdychla si Molly. „A to naposledy na jaře. Ani si nevzpomínám, kdy jsme tam naposledy byli v zimě.“

„O Vánocích. Ještě předtím, než jsme si koupili dům,“ připomněl Howard. „Ta jízda na skútrech s Elvarem byla nezapomenutelná.“

„To je fakt.“ Molly se pousmála. „Finn tehdy chtěl vést celou skupinu. Bylo mu čtrnáct a byl přesvědčený, že to zvládne.“ Viděla před sebou svého synovce, jak tvrdohlavě gestikuluje, a pobavilo ji to. „Byl šikovný, ale Elvar věděl co dělá, když mu to zakázal. Aspoň tedy před hosty.“

Howard se pousmál, napil se vína a dodal: „Pro mě to byl vrchol celého pobytu.“

„Možná si to zopakujeme,“ nadhodila Molly. Sama si ale nebyla jistá, jestli to myslí vážně. Před čtyřmi lety by skočila do dobrodružství po hlavě, ale od té doby z ní část té odvahy vyprchala. Ne že by zmizela úplně – spíše ji postupně nahradila zodpovědnost a nejistota. Myšlenka na horkou vodu termálních lázní Modrá laguna jí byla teď mnohem bližší než představa, že se žene ve zvířecím spřežení po ledovci uprostřed ničeho.

Dojedla ballotinu a v duchu si slíbila, že by ten recept měla vyzkoušet doma. Odložila příbor a podívala se na Howarda. „Zítra pojedu do města, chci si ještě pořídit nějaké termo ponožky. Nechceš něco? Víím, že myslíš hlavně na práci, ale za chvíli je to tady. A zima tam bude pořádná.“

Howard se zadíval do sklenky a pak na ni. Našpulil rty, trochu zkrabatil nos. Molly hned poznala, co přijde.

„Víš, jak jsem ti říkal, že mám hodně práce...“

Srdce jí spadlo až do klína.

„Poslyš, chápu, že toho máš hodně,“ skočila mu rychle do řeči. „Ale snad po tobě nemůžou chtít, abys makal i o Vánocích. Tak kde je problém?“

„Osmnáctého je moc brzy,“ řekl klidně. „Kdybychom mohli letět až dvaadvacátého, bylo by to mnohem lepší. Stačilo by mi vzít si jen pár dní volna.“

Molly ztuhla. „To mě mrzí. Ale teď už je pozdě.“

„Není.“ Položil sklenku a upřel na ni pohled. „Díval jsem se. Ještě jsou volná místa. A změna

rezervace není tak drahá.“

„Co tím chceš říct?“

„Že jsem si koupil novou letenku. Poletím až ve čtvrtek.“

Molly na něj chvíli jen hleděla. „Ty už jsi to udělal? A ani jsi se mě nezeptal?“

„Nechtěl jsem riskovat, že o to místo přijdu,“ pokrčil rameny, jako by šlo o maličkost. „Jsou to jen čtyři dny. Jen to prosím vyříd' Claudii, ať to ví dopředu. Pořád říkáš, že se málo vídáte. Aspoň si spolu užijete pár dní beze mě. Podle mě je to ideální řešení.“

Možná pro tebe. Molly se kousla do jazyka, aby raději mlčela. Nešlo jen o tu náhlou změnu – šlo o to, že se rozhodl sám. Kdysi bývali tým. Tehdy by jakékoli volno snadno převážilo pracovní povinnosti. Od té doby se ale hodně změnilo. Chuť na dezert byla najednou pryč.

A přesto se jí vlastně ulevilo, třebaže si to nechtěla úplně přiznat. Pár dní jen s Claudii znělo opravdu dobře. Se sestrou se dlouho neviděly a upřímně se na ni těšila. Znamenalo to také pár dní bez neustálého přemítání, jestli se Howard baví, nudí, nebo jestli musí vymýšlet témata, aby zaplnila ticho. Věděla, že by takhle přemýšlet neměla, a přesto si nemohla pomoci. Ale možná právě proto bude lepší využít ten čas pro sebe – nadechnout se, načerpat sílu – a pak se pokusit dát jejich vztahu ještě šanci.

kapitola 3

Molly se snažila vytěsnit, že Howard musí zůstat v práci déle a že se k ní na Island připojí se zpožděním. Přesto v ní někde hluboko hlodal nepříjemný pocit nejistoty, který se nedal jen tak umlčet. Na přemýšlení ale nebylo moc času – poslední dny se smrskly do kolotoče mezi prací, balením a rychlými nákupy. Dva týdny volna přes Vánoce a Nový rok znamenaly před odjezdem dvojnásob povinností, a ukázalo se, že Howard nelhal, když tvrdil, jak je zaneprázdněný. Domů chodíval většinou ještě později než ona.

Když se konečně sešli, někdo z nich narychlo uvařil a povečeřeli spolu před televizí. Výhodou bylo, že spolu nemuseli moc mluvit. A když už mezi sebou prohodili pár slov, točila se kolem práce, děje v seriálu a vánočních dárků pro rodinu. Bylo to jednoduché, nenáročné, ale i děsně nudné. Molly si zoufale přála vrátit ty chvíle, kdy byl jejich vztah plný smíchu a nápadů. Kdy od sebe nedokázali odtrhnout oči a těšili se na všechno, co přijde. Teď nevěděla, jak se cítí Howard. Jestli je taky tak znuděný, zaseklý ve stejné šedi. Tiše si slíbila, že tyhle svátky využije k tomu, aby mezi nimi znovu přeskočila jiskra.

Blížící se pětatřicítka jí připomínala, že čas se krátí. Musí být odvážná a promluvit s ním o budoucnosti. O rodině. Udělá to na Islandu – tam to půjde. Jestli ne teď, tak už nikdy.

Poslední pracovní den rychle utekl a sobotu Molly strávila praním a balením. Nedělní let odlétal brzy ráno, ale Howardovo rozhodnutí cestovat zvlášť jim zkomplikovalo plány. Trval na tom, aby si vzala auto, zatímco jeho měl na letiště hodit kamarád.

Molly se v noci převalovala a nedokázala pořádně usnout. Procitla ještě před budíkem, potmě se oblékla a dávala pozor aby ho nevzbudila. Po špičkách odešla do koupelny, opláchla si obličej, nanesla trochu líčení a sešla dolů. Kufr i batoh už měla připravený v hale. Když si chystala do termosky kávu na cestu, ozval se druhý budík a vzápětí uslyšela, jak se Howard loudá z ložnice.

Objevil se v předsíni v košili přehozené přes pyžamo, zatímco si mnul rozespalé oči. „Nemohl jsem tě nechat odjet bez rozloučení.“ Přitáhl si ji k sobě, objal a políbil.

„Děkuju,“ řekla Molly a vděčně se pousmála. Bylo to nečekané, ale příjemné gesto.

Howard si nazul tenisky, sehnul se pro její kufr a odnesl ho ven, zatímco si Molly přehodila batoh přes rameno.

Byly tři čtvrtě na čtyři v neděli nad ránem. Všude vládlo ticho a tma, jen pouliční lampy slabě osvětlovaly ulici. Jemně mrholilo a chlad se zdál horší, než ve skutečnosti byl. Molly byla vděčná za svůj zateplený kabát s kapucí lemovanou umělou kožešinou. Věděla, že se v letadle zahřeje, takže termoprádlo si zatím schovala do kufru. Na Islandu navíc nebude první dny trávit dlouhé hodiny venku.

Naložili kufr do auta a Molly se obrátila k Howardovi. Klepal se zimou, tmavé vlasy měl už vlhké deštěm a jeho oči v tlumeném světle vypadaly jako dvě černé tůňky.

„Běž dovnitř, než úplně promokneš.“ Přitiskla se k němu a objala ho, dokud ji nepustil. „Uvidíme se dvaadvacátého. A nepřeháněj to v práci.“

„Budu se snažit. Šťastný let.“ Zaváhal, jako by ještě něco chtěl dodat, ale jen se slabě usmál a zamířil po zahradní cestičce zpátky.

Molly si stáhla kabát z ramen, vklouzla do auta a nastartovala. Když sahala po pásu, napadlo ji, že by na něj mohla ještě zamávat, jenže už zmizel. Světlo na verandě pohaslo a předzahradku pohltila tma.

Vždyť jsem mu sama řekla, ať jde dovnitř, pomyslela si, když vyjížděla. Co vlastně čekala? Že zůstane stát ve dveřích, klepat se zimou a bude jí posílat polibky? Možná kdysi.

Přidala topení, zapnula rádio a stočila volant na cestu, načež zamířila na dálnici M5 vedoucí

k bristolskému letišti.

* * *

Molly seděla zabořená do sedadla u okna, kabát přehozený přes kolena jako deku. Zívla si. Byla k smrti unavená a zoufale chtěla spát, ale dařilo se jí vždy maximálně pár minut podřimovat, než jí hlava zase sklouzla stranou na nafukovací polštářek. Vedle ní štěbetal mladý pár – zjevně šlo o jejich první výlet na Island a nadšeně si plánovali, jak oslaví první výročí svatby. Když už konečně začala usínat, projel uličkou vozík s občerstvením a vzbudil ji.

Zakousla se do beztvareho zapečeného toastu a najednou na ni dolehla samota. Vedle toho zamilovaného páru to pocítovala ještě silněji, ale věděla, že se s ní ten pocit táhne už celé měsíce. Nedokázala přesně říct, kdy to začalo – snad ve chvíli, kdy jim matka řekla, že je nemocná. Od té doby trávila každou volnou chvíli s ní, a i když toho nelitovala, zanedbávala tím Howarda. Nechtěla to ale házet celé na sebe – zanedbávali se navzájem.

Claudia neměla tak úplně pravdu v tom, že by jí Howard nebyl oporou. Howard tam pro ni byl vždy, když to potřebovala. A teď by se přece neměla cítit osaměle – v Reykjavíku na ni čekala sestra. Už brzy bude zase v objetí své islandské rodiny. Přesto ji Howardovo rozhodnutí mrzelo. Ano, přijede za pár dní, ale nebylo to poprvé, kdy změnil plány na poslední chvíli.

Molly dojedla toast a sevřela papírový kelímek s horkou kávou. Žena vedle ní se nakláněla k oknu a snažila se zahlédnout krajinu.

Molly se usmála. „Sedíme na dobré straně, až budeme přistávat, uvidíme celé jižní pobřeží.“

„Takže už jste tu někdy byla,“ řekla žena a polkla sousto.

Molly přikývla. „Mnohokrát. Mám tady sestru. S man-želem vedou malý rodinný penzion, zaměřený na malé skupiny a nějaké nenáročné aktivity.“

„To zní skvěle. My zůstáváme v Reykjavíku, ale máme domluvený Zlatý okruh a výlet po jižním pobřeží. Snad jsme si vybrali dobře.“

„Upřímně – tady je skvělé všechno,“ odpověděla Molly s lehkým úsměvem. „A v zimě je to tu kouzelné. Sníh na Vánoce je skoro jistota.“

„My budeme tou dobou už doma, ale i tak nás to krásně naladí na svátky.“

Molly přikývla. Dovolené na Islandu pro ni byly součástí života od chvíle, kdy se Claudia přestěhovala za Elvarem. Po univerzitě se její sestra rozhodla, že před nástupem do práce stráví rok cestováním, ale týdenní pobyt na Islandu jí změnil celý život. Elvar byl průvodcem na jejím třídním výletu a než se vrátili do Reykjavíku, byli v tom oba až po uši. Claudia pak do Británie jen krátce odjela sbalit si věci – a už se nevrátila.

Molly tady už byla v každém ročním období, ale zima měla svoje nepopiratelné kouzlo.

Šedivý, deštivý den, který nechala za sebou, se táhl i vysoko nad Atlantikem. Oceán dole měl barvu velrybí šedi a zvedal se v těžkých vlnách, jejichž hřebeny bíle pěnily. Právě ta divokost a odlehlost dělaly z Islandu místo, které se nedalo s ničím srovnat. Když se letadlo blížilo k pobřeží, Molly se přitiskla k sedadlu a nechala vedlejší pár, ať se poprvé podívá.

Pod nimi se rozevřely černé písčné pláže, lemuující jižní pobřeží, ostrý kontrast proti bílé pláni vnitrozemí. Zimní slunce se odráželo od ledu a zlatě se zablesklo. Obvykle v tu chvíli cítila nadšení – od první návštěvy ji to kouzlo nepřešlo. Teď ale ta jiskra chyběla. Ne kvůli Islandu, ten si snad nikdy nezvykne brát jako samozřejmost, ale proto, že ji poslední roky obrousily. Všechno jí připadalo tak náročné. Dokonce i samotná představa, že bude muset hned po přiletu mluvit se sestrou, švagrem, neterí a synovcem, ji z nějakého důvodu vysilovala. Možná to bude jiné, až je spatří.

Naposledy je všechny viděla před čtrnácti měsíci na mamčině pohřbu. Bylo těžké uvěřit, že od té doby uběhl jen rok. Tenkrát jejich společné chvíle pohltil smutek a stres – a Molly měla pocit, že se od té doby ještě pořád úplně nevzpamatovala.

Cítila by se jinak, kdyby vedle ní seděl Howard? Nebyla si tím jistá, a jeho rozhodnutí ji hořce zklamalo. Ale věřila, že až přiletí, společný čas a skutečnost, že si budou moct vychutnat všechny možné islandské nádhery, jim prospěje.

Letadlo změnilo kurz a stočilo se od zlověstných vln s pěnovými špičkami, přes sníh

do vnitrozemí. Za sebou nechávalo černý lem okraje ostrova, jak začalo pomalu klesat k přistání.

* * *

Jakmile Molly vyšla z letištní haly, zakousl se do ní ostrý mráz a ona si v rychlosti nasadila čepici a navlékla termo rukavice. Ten náhlý náraz chladu byl osvěžující – připomínal jí šťastné časy, kdy sem jezdila dřív. Dny plné dobrodružství, výprav do ledových jeskyní, jízdy na sněžných skútrech, a pak letní túry, kdy se běloba krajiny měnila v nekonečné pláne mechů. Zářivě zelené koberce se tehdy ostře odrážely od černých skal a šedých horských kulí. Dlouhé dny pod širým nebem vystřídaly večery strávené v teple – v útulné místnosti s praskajícím krbem.

V penzionu Claudie a Elvara s příznačným názvem The Fire Lodge se topilo v kamnech i v létě a o společnost nebyla nouze. Hosty i domácí spojovalo půlnoční slunce, večere z čerstvých surovin a domácí pivo. Ta zvláštní hygge atmosféra – pohoda, teplo, jednota – to bylo něco, co se Molly snažila napodobit i doma. Nikdy se jí to ale nepovedlo zachytit tak dokonale, jak to uměla její sestra se švagrem.

Autobus z letiště byl vyhřátý a plný hovoru nadšených dovolenkářů. Molly znala trasu do Reykjavíku nazpaměť. Krajinu pokrýval sníh, jen tu a tam z něj vyčnívaly ostré černé kameny, které narušovaly jednolitou bělobu. Když míjeli první bloky hranatých domů, jejich červené a žluté stěny působily jako veselé skvrny v jinak tlumené šedi a bílé. U pobřeží vítr vzdouval šedé moře, vlny se valily k zemi a místy narážely na vysoké valy sněhu, které zakrývaly pláž.

Molly cestou napadlo, co asi zrovna dělá Howard – jestli sedí v kanceláři a dohání resty, aby vše stihl před svým odletem. Poslala mu zprávu, že v pořádku dorazila a je na cestě ke Claudii. Čím víc se autobus blížil k Reykjavíku, tím víc se jí zvedala nálada. Úleva, že je zase na Islandu a že uvidí sestru, byla obrovská.

Sestru spatřila už z dálky. Stála opřená o černé robustní SUV a čekala. Claudia byla vysoká, štíhlá, vystudovala sportovní vědu – byla neustále v pohybu a strávila spoustu času na čerstvém vzduchu. Island jí tenhle životní styl jen přizpůsobil. Molly byla o hlavu menší a i když taky štíhlá, měla svoje křivky. Zatímco Claudia žila sportem, Molly tíhla k umění a vaření. Ačkoli se nakonec s neochotou podvolila a vystudovala podnikové hospodářství, srdcem byla vždycky spíš tvůrčí typ. Přesto měly sestry jedno společné: lásku k divoké krajině a dlouhým túrám, po kterých se doma sešly u dobrého jídla. A taky vlasy – kaštanové, jen Claudiiny krátce střižené už protkávaly šedé pramínky, kdežto Molly nosila dlouhé s nepravidelnou ofinou.

Radost ze setkání ji přemohla. Když se objaly, na chvíli ustoupil i zármutek. Claudia byla o jedenáct let starší a Molly ji často vnímala spíš jako tetu než jako sestru. Ostatně – když bylo Molly sedm, Claudia už dávno studovala na univerzitě. Vyrůstaly tedy každá trochu zvlášť, jako by obě byly jedináčky. O to silnější bylo teď jejich objetí. Molly cítila, jak jí do očí vhrkly slzy, když se mrazivým vzduchem rozlehlo Claudiino radostné „Tak ráda tě vidím!“.

Claudiino auto nebylo stavěno pro úzké městské uličky, ale Molly se v něm cítila bezpečně a v teple. Cestu z terminálu do centra znala nazpaměť, přesto se nepřestávala dívat z okna. Ke Claudii domů to bylo z centra města čtyřicet pět minut. Reykjavíku sníh slušel – vše pokrývala bílá, jen tu a tam vystoupily ostré černé hrany kamenů nebo barevné bloky domů. Červené a žluté fasády zářily mezi šedí a bílou, zatímco u pobřeží vítr vzdouval šedé vlny. Slunce se sotva ukázalo až po jedenácté a už se zase chystalo k západu. Světlo bylo měkké, téměř snové. Stromy před domy na druhé straně zamrzlého jezera zdobily drobné světýlka protrhávající přítmí.

Zaparkovaly v boční ulici. „Jako vždycky?“ zeptala se Molly.

„Jasně,“ odpověděla Claudia, seskočila do sněhu a prokřúpala k ní. Vpletla svou dlaň do Mollyniny a vydaly se směrem k srdci města.

Centrum působilo jako zimní zázrak. Silnice byly čisté, ale všude kolem se kupily závěje čerstvého sněhu. Molly si představila Cheltenham ochromený podobnou nadílkou a musela se usmát. Mráz štípal, vítr se jí opíral do těla a jemné sněhové jehličky jí narážely do tváře. Pod džínami měla sice vysoké ponožky, ale teď litovala, že si neoblékla termoprádlo, které zůstalo v

kufru.

Kavárna byla kousek odsud – cesta vedla kolem svátečně vyzdobených výloh a typických domů obložených vlnitým plechem, které v šeru hrály barvami. Z oken se linulo teplé světlo a stromy kolem byly ověšené světýlky. Molly cítila, že se nadechla. Zima tu dodávala všemu zvláštní kouzlo, jako by byla v jiném světě.

A přece se jí do myšlenek vloudila závist. Claudia žila život, který Molly obdivovala. Často měla pocit, že prošvihla šanci udělat radikální změnu. Na ni totiž padla odpovědnost zůstat doma a postarat se o rodiče, hlavně o mámu, když onemocněla. Skládala nemocniční návštěvy mezi vlastní práci, zatímco Claudia brávala hosty na ledovce nebo na koně k vodopádům. A i když to bylo těžké, Molly by to nikdy nevyměnila – být tu pro mámu byl dar, který v sobě ponese navždy. Přesto cítila i úlevu, že máma už odpočívá v pokoji a netrpí.

Zárodky žárlivosti tu ale byly dávno předtím, než začala pečovat o rodiče. Bylo vždycky jednodušší když na Island přiletěla ona, než aby Claudia přijela do Británie. To se stávalo jen tehdy, když penzion na jaře na pár týdnů zavřeli, nebo někdy o Vánocích. A i když z Islandu málokdy odjížděli, jejich život působil jako jedno velké dobrodružství. Mollyina práce slušně platila účty, s Howardem měli pěkný dům v dobré čtvrti, ale nikdy se neodvážila hodit opatrnost za hlavu. Teď jí připadalo, že je nejvyšší čas, aby si z Claudie vzala příklad. Byl čas na změnu.

kapitola 4

Kavárna Reykjavík Street Food na Rainbow Street byla malá a útulná, jen s pár stolky tísníci se u velkého přízemního okna. Molly s Claudií přišly právě ve chvíli, kdy od jednoho z nich vstávali hosté.

U vchodu je pozdravili a Claudia islandsky promluvila k muži za pultem, zatímco Molly usedla k oknu. Pohled jí sklouzl ven – po celé délce pěší zóny se táhly barevné pruhy duhy, které v šedivém zimním dni působily skoro jako kouzlo.

Jen pár minut poté, co se Claudia posadila naproti, před nimi přistály dvě kartonové misky s křupavou smaženou rybou a hranolky. K tomu horká káva. Byla to jejich tradice – jíst tady pokaždé, když byla Molly v Reykjavíku.

Claudia vymačkala na rybu citron, zapíchla do ní vidličku a zazubila se na Molly. „Jsem tak ráda, že jsi tady.“

Molly s plnými ústy přikývla. Čerstvá ryba v křehkém těstíčku chutnala skvěle a Molly cítila, jak se v ní něco konečně uvolňuje. Napětí, které se v ní měsíce hromadilo, sice nezmizelo, ale bylo menší. Povídal si o Finnovi a Aldě, o tom, co mají Claudia s Elvarem naplánováno na svátky. Uměli v tom chodit – dřeli, ale život si uměli užít. Na Vánoce obvykle zavírali, jenže letos vyšli vstříc dvěma hostům. A protože byli sami o sobě otevření a přátelští, zapojili je hned i do rodinné oslavy.

Molly a Claudia měly vždycky zvláštní vztah. Claudia si vybudovala život dávno předtím, než Molly dospěla – když Molly řešila univerzitu, randění a večírky, Claudia se starala o manželství, děti a podnikání. Většinu času spolu trávily při Mollyiných návštěvách na Islandu, občas v Británii. A v poslední době je znovu spojila hlavně bolestná zkušenost s rodiči a sdílený smutek.

Molly se nenechala stáhnout do víru myšlenek na to, co už nezmění, a dívala se raději z okna. Turisté se probojovávali proti ledovému větru, zabalení do kabátů, čepic, rukavic a šál, funěli cestou do kopce. Pak se znovu podívala na svou misku s rybou a hranolky – a zachytila Claudiin upřený, zkoumavý pohled.

„Proč s tebou není Howard, Molly?“ zeptala se tiše. „A řekni mi pravdu.“

Molly se sestře sotva dovedla podívat do očí. Claudia Howarda nikdy nemusela – ať už z jakéhokoli důvodu, Molly měla od začátku pocit, že si sestra myslí, že pro ni není dost dobrý. A teď jí jeho chování zase jednou dalo za pravdu.

„Vždyť víš proč,“ řekla tiše. „Musel do práce.“

Claudia stáhla rty a mlčela.

Molly si povzdechla, napíchla hranolku a natáhla se přes stůl. Položila sestře dlaň na ruku. „Brzy tu bude. A aspoň budeme mít teď čas jen na sebe. To nezní tak špatně, ne?“

Použila Howardova vlastní slova, aby Claudiu uklidnila. Spíš ale doufala, že tím uklidní sebe.

Claudia ji chvíli pozorovala, načež jen prohodila: „Jen mám strach. Nebyla jsem tu pro tebe...“

„Z dobrých důvodů,“ vyhrkla Molly a vnitřnosti se jí sevřely.

„Možná. Ale Howard by měl.“

„A taky byl,“ řekla Molly a znělo to prázdně. „Jen dělá věci po svém.“ Věděla, že její výmluva neobstojí – a z Claudiina zvednutého obočí okamžitě vyčetla, že si myslí to samé. „Ani pro něj to nebylo snadné. Život se nám obrátil vzhůru nohama od chvíle, co máma...“

„Já vím.“ Claudia stiskla její ruku. Nemusela říkat nic víc.

„Howard nikdy nebyl typ, co dává najevo emoce,“ pokračovala Molly. „A s mými se neumí vyrovnat. Bylo to... zkrátka to bylo těžké. Povýšili ho, ale s tím šlo ruku v ruce více zodpovědnosti, více cestování. Prostě toho bylo hodně.“

Molly cítila, že ho omlouvá. Přitom sama věděla, kolikrát se cítila zanedbaná – citově i fyzicky – právě ve chvílích, kdy by ho potřebovala nejvíc.

Znovu v ní vzrostlo napětí. Ušklíbla se, jako by chtěla setřást stres i zlost, které se jí držely v břiše. Přinutila se soustředit na teplo topení za zády a na výhled z okna, kde se přes Rainbow Street táhly pruhy barev. Pohled, který jí obvykle dokázal zvednout náladu.

„Můžeme se o Howardovi nebavit?“ prohlásila a strčila do úst poslední kousek ryby. „Za pár dní tu bude. Bude to v pohodě.“

„Máš pravdu, promiň.“ Claudia si upila kávy a opřela paži o opěradlo. Pak ale dodala: „Asi se ti to nebude líbit, ale stejně se musím zeptat – co peníze z prodeje domu?“

„Ach jo,“ povzdechla si Molly. Věděla, že jejich rozhovory budou těžké a emotivní. Jenomže teď neměla kam utéct.

„Je to pořádná částka,“ řekla Claudia věcně. „I po daních, poplatcích a všem okolo. Co s tím uděláš?“

„Nemám tušení.“

„Ale určitě jsi nad tím přemýšlela.“

„Na to nebyl čas.“ Sevřela hrnek kávy, až ji bolely prsty. Samozřejmě, že o tom přemýšlela – měla sny, ale kdyby je vyslovila nahlas, sestra by jí okamžitě vyčetla, proč s tím něco neudělala už dávno. A to slyšet nechtěla. „A ty? Už víš, co podnikneš se svým dílem?“

Claudia se pousmála. „My máme milion plánů. V první řadě chceme část nechat Finnovi a Aldě, ať mají něco do začátku. Finn to tady miluje a nejspíš zůstane s námi – bere hosty do hor a je ve svém živlu. Alda mluví o univerzitě v Británii, chce si vyzkoušet svět i mimo Island. A my s Elvarem? Máme tolik nápadů pro náš penzion a pro pozemky kolem Star Lodge, že ani nevím, kde začít. Od tvé poslední návštěvy jsme udělali kus práce.“ Odmlčela se a dodala: „Však brzy uvidíš.“

Ve vzduchu zůstala viset nevyřčená otázka: proč Molly tak dlouho nepřiletěla.

Molly dopila kávu. „Tak jaký je plán na zbytek dne?“

„Promiň, že to znovu zmíním, ale kdyby mi Howard dal vědět více dopředu, zarezovala bych nám místo v Modré laguně. Možná bychom tam i přespaly.“ Claudia zvedla obočí. „Takhle zítra ráno vyrážíme s jednou skupinou a v úterý přijíždějí další hosté. Říkám hosté, ale jeden z nich je dobrý Leifurův kamarád.“ Podívala se Molly do očí – a Molly cítila, jak se jí do tváří hrne krev. „Zná se s ním roky. A my s Elvarem jsme se s ním taky už potkali.“

Pak kývla směrem k řadě u dveří. „Pojďme zaplatit. Musíme ty kalorie vychodit.“

Když vyšly ven, do tváře je udeřil mráz. Molly si stáhla čepici víc přes uši a navlékla rukavice, zatímco kráčely dál po Rainbow Street. Ulice byla plná turistů, kteří se zastavovali uprostřed cesty a fotili selfie. Claudia kráčela jistým krokem v termo kalhotách a bundě odolné proti větru, až jí to teplo Molly trochu záviděla.

Stoupaly vzhůru ulicí, na jejímž konci se tyčil Hallgrímskirkja. Ikonický kostel se rýsoval proti obloze jako mohutné čedičové sloupy, zatímco zimní slunce se snažilo prodrat mezi mraky a světlo zbarvovalo šedý kámen do jemných odstínů.

„Leifur se k vám vrátil?“ zeptala se Molly, když se vzdálily ruchu dole pod kopcem. „Měla jsem dojem, že žil někde na severu.“

„Žil, ale letos na jaře se vrátil. Myslela jsem, že jsem ti to říkala.“ Claudia se na ni podívala, zatímco stoupaly do kopce. „Jeho bývalá se s dcerou přestěhovala zpátky na jih, chtěla být blíž rodičům. A on šel za nimi. Teď bydlí u nás v penzionu, dokud se znovu nepostaví na vlastní nohy.“

Molly se najednou zastavila u výlohy jednoho z obchůdků, který ji zaujal. Keramické domečky – malé hranaté stavby, které odrážely skutečné domy lemující ulici. Připomínaly jí něco uklidňujícího.

„Tenhle by se mámě líbil,“ řekla tiše a ukázala na šedý domek s holubičím odstínem.

„Jo,“ přikývla Claudia. V očích jí probleskl smutek. Zhluboka se nadechla a dodala: „Víš, vždycky jsem si říkala, jestli nakonec neskončíš s Leifurem. Měla jsi pro něj slabost, pokud si dobře pamatuju.“

„Ani ne.“ Molly na ni pohlédla pevně. „Každopádně, jsem s Ho—“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kouzlo islandské noci***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.